

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 19 lipca 2019 roku

Sąd ustalił, co następuje:

Ad. czyn zarzucany wspólnie J. K., A. L. i E. R.

W dniu (...) marca 2016 roku około godziny 19:00 J. K., A. L. oraz E. R. weszli, przez otwór w ogrodzeniu, na teren budowy domu jednorodzinnego przy ul. (...) w W. w celu poszukiwania elementów metalowych, które mogliby później sprzedać. Zauważyli, że na terenie budowy, na otwartej przestrzeni, leżą elementy rusztowania, które postanowili ukraść, a następnie sprzedać. Wobec tego mężczyźni wynieśli przez otwór w ogrodzeniu część z tych elementów: wyporę szalunkową, zamek do blatów szalunkowych, koronę szalunkową, trójnóg do szalunków, blat szalunkowy. Następnie stwierdzili, że elementy te są zbyt ciężkie i porzucili je. Skradzione elementy na dzień zdarzenia warte były około 450 złotych.

dowód: protokół oględzin miejsca k. 5-7, zeznania świadków: W. G. k. 1v-2, 718, M. G. k. 30v-31, 717, K. P. (1) k. 34, 889-889v, informacja na temat okoliczności miejsca odnalezienia elementów szalunku k. 55, pokwitowaniu odbioru k. 9, w części wyjaśnienia J. K. k. 59-60, 211, w części wyjaśnienia A. L. k. 85, 946, 636v-637, wyjaśnienia E. R. k. 94, 1044, opinia biegłego z zakresu wyceny ruchomości k. 1038-1040, uzupełniająca opinia biegłego z zakresu wyceny ruchomości k. 1080v

Następnie mężczyźni postanowili włamać się do kontenerów socjalnych. J. K. wyłamał roletę zabezpieczającą okno oraz wybił szybę okienną. A. L. i E. R. w tym czasie obserwowali otoczenie. Z uwagi na włączenie się alarmu mężczyźni schowali się. Na miejsce przyjechała ochrona, jednakże nic nie zauważyła i odjechała. Około godziny 21:00 mężczyźni ponownie weszli na teren budowy i usiłovali włamać się do kontenerów. J. K. wybił kolejną szybę, a A. L. i E. R. obserwowali wówczas otoczenie. Gdy alarm ponownie się włączył J. K. zabrał urządzenie sygnalizacyjne, będące częścią systemu alarmowego i mężczyźni oddalili się z miejsca zdarzenia. Po uruchomieniu się alarmu na miejsce przyjechała ochrona, która zauważyła uszkodzenia w kontenerach socjalnych. Ochrona powiadomiła kierownika budowy W. G.. Na miejsce zdarzenia wezwano również Policję.

dowód: zeznania świadka W. G. k. 1v-2, 718, informacja na temat okoliczności uszkodzeń w kontenerach socjalnych k. 55, w części wyjaśnienia J. K. k. 59-60, 211, w części wyjaśnienia A. L. k. 85, 946, 636v-637, wyjaśnienia E. R. k. 94, 1044

Funkcjonariusze Policji w osobach Ł. I., M. G., R. D. i K. P. (1) udali się celem penetracji terenu i poszukiwania sprawców czynu. W pobliżu zauważyli J. K., A. L. oraz E. R.. Funkcjonariusze Policji oraz w/w mężczyźni powrócili na miejsce zdarzenia celem porównania śladów obuwia w/w mężczyzn z tymi zabezpieczonymi. Ślady te okazały się być takie same. Ponadto za ogrodzeniem terenu budowy ujawniono elementy szalunku oraz stwierdzono brak urządzenia sygnalizacyjnego, wchodzącego w skład instalacji alarmowej. Naprawa systemu alarmowego w tym montaż nowego urządzenia sygnalizującego, który skradziono to koszt około 470 złotych.

dowód: informacja pooględzinowa wskazująca na zabezpieczone ślady obuwia k. (...), protokoły zatrzymania butów oskarżonego k. 49-51, 52-54, zeznania świadków: M. G. k. 30v-31, 717, K. P. (1) k. 34, 889-889v, informacja na temat okoliczności kradzieży sygnalizatora wchodzącego w skład instalacji alarmowej k. 55

Mężczyźni zostali zatrzymani. E. R. wydał dobrowolnie telefon komórkowy, w którym ujawniono zdjęcie wykonane dnia (...) marca 2016 roku o godzinie 19:30 tytuł (...)_ (...), ukazujące metalowe elementy, tj. różnokolorowe rury z mocowaniami.

dowód: protokoły zatrzymania J. K., A. L. oraz E. R. k. 11, 16, 20, protokół oględzin telefonu E. R. wraz załącznikami k. 62-67, zeznania świadków: M. G. k. 30v-31, 717, K. P. (1) k. 34, 889-889v

Ad. czyn 1 zarzucany J. K.

W nieustalonym dniu w okresie od 03 marca 2016 roku do 21 marca 2016 roku J. K. udał się pod adres ul. (...) w W. i dokonał włamania do pomieszczenia piwnicznego nr 37 poprzez zerwanie kłódki. Piwnica jest własnością A. D., który ostatni raz w piwnicy był 03 marca 2016 roku, a 21 marca 2016 roku otrzymał od sąsiada informację o włamaniu. Z piwnicy pokrzywdzonego skradziono: rower marki G. o wartości 2000 złotych, trzy pary butów o wartości 1000 złotych, kurtkę skórzaną (...) Jeans o wartości 900 złotych, kurtkę Campus o wartości 250 złotych i torbę wędkarską o wartości 150 złotych. A. D. otrzymał odszkodowanie z tytułu kradzieży w nieustalonej wysokości.

dowód: w części wyjaśnienia J. K. k. 59-60, 211, zeznania A. D. k. 102v-103, 717v , protokół oględzin k. 106-109, protokół eksperymentu procesowego k. 97-100

Ad. czyn 2 zarzucany J. K.

W nieustalonym dniu w okresie od 28 stycznia 2016 roku do 07 lutego 2016 roku J. K. udał się pod adres ul. (...) w W. i dokonał włamania do piwnicy nr (...) poprzez wyrwanie wrzeciądza spiętego kłódką oraz do piwnicy nr (...) poprzez wyrwanie skobla i zerwanie kłódki. Właścicielem piwnicy nr (...) jest M. L., która otrzymała informację o włamaniu w dniu 04 lutego 2016 roku od córki. Z piwnicy pokrzywdzonej skradziono wiertarkę B. & D. wraz z kompletem wiertel o wartości 300 złotych. Właścicielem piwnicy nr (...) jest A. M., która informację o włamaniu otrzymała 07 lutego 2016 roku. W piwnicy przechowywała narzędzia należące do K. H., który wykonywał u niej prace remontowe i narzędzia te miała mu zwrócić w późniejszym czasie, jednak zostały one skradzione. Były to: młotowiertarka A., laser krzyżowy C. F., wiertarka M., trzy skrzynki z narzędziami i kluczami, szlifierka kątowna M., szlifierka frezująca, odkurzacz P. D., dwie drabiny, zestaw malarski, trzy poziomice, dwa kątowniki, łąta do tynków, narzędzia tynkarskie, przycinarka do glazury, komplet otwornic diamentowych, wkrętów, uchwytów i profili GK, kleje, gadzie i farby, przewód elektryczny, szlifierka D. i dwa reflektory przenośne o łącznej wartości 5.380 złotych.

dowód: w części wyjaśnienia J. K. k. 59-60, 211, zeznania świadków: A. M. k. 129v-132v, 889v , M. L. k. 36, 889 , K. H. k. 145 , protokół eksperymentu procesowego k. 97-100, spis narzędzi k. 149, protokół oględzin k. 123-124, nośnik wtórny k. 151, materiał poglądowy k. 150

Ad. czyn 3 zarzucany J. K.

W nieustalonym dniu w okresie od 23 października 2015 roku do 24 października 2015 roku J. K. udał się pod adres ul. (...) w W. i dokonał włamania do piwnicy nr 12 poprzez otworzenie w nieustalony sposób zamka w drzwiach. Właścicielem piwnicy jest E. M., która ostatni raz zamykała piwnicę 23 października 2015 roku, a 24 października 2015 roku zauważyła uchylone drzwi, po czym stwierdziła kradzież obrazka w kształcie ikony o wartości 150 złotych.

dowód: w części wyjaśnienia J. K. k. 59-60, 211, zeznania świadka E. M. k. 159, 718v , protokół eksperymentu procesowego k. 97-100, protokół oględzin k. 163-164

Ad. czyn 4 zarzucany J. K.

W nieustalonym dniu w okresie od 20 listopada 2015 roku do 27 listopada 2015 roku J. K. udał się pod adres ul. (...) w W. i dokonał włamania do piwnicy nr (...). Właścicielem piwnicy jest A. P., którą o włamaniu poinformował jeden z sąsiadów w dniu 27 listopada 2016 roku. Kobieta ostatni raz w piwnicy była 20 listopada 2015 roku. Z piwnicy pokrzywdzonej skradziono rower marki K.'s o wartości 2.000 złotych oraz buty narciarskie o wartości 400 złotych należące do jej syna M. P.. M. P. za skradzione rzeczy otrzymał odszkodowanie w pełnej wysokości.

dowód: w części wyjaśnienia J. K. k. 59-60, 211, zeznania świadków: A. P. k. 173v-175, 888v – 889, M. P. k. 718v, protokół eksperymentu procesowego k. 97-100, protokół oględzin k. 179-180

Ad. czyn 5 zarzucany J. K.

W nieustalonym dniu w okresie od 07 listopada 2015 roku do 24 listopada 2015 roku J. K. udał się pod adres ul. (...) (...) w W. i dokonał włamania do altanki działkowej nr (...). Właścicielem altanki jest R. K., który ostatni raz na działce był 07 listopada 2015 roku, a włamanie zauważył 24 listopada 2015 roku. Z altanki pokrzywdzonego skradziono narzędzia i wyposażenie domku w postaci piłarki tarczowej marki M. o wartości 600 złotych, wkrętarki akumulatorowej DeWalt o wartości 500 złotych, wiertarki DeWalt o wartości 100 złotych i dekodera telewizyjnego o znikomej wartości.

dowód: w części wyjaśnienia J. K. k. 59-60, 211, zeznania świadka R. K. k. 189v-190, 717v-718, protokół eksperymentu procesowego k. 97-100, protokół oględzin k. 192-193

Ad. czyn 6 zarzucany J. K.

W nieustalonym dniu w okresie od 06 listopada 2015 roku do 16 listopada 2015 roku J. K. udał się pod adres ul. (...) 10 w W. i dokonał włamania do altanki działkowej nr (...). Właścicielem altanki jest D. S., która ostatni raz na działce była 06 listopada 2015 roku, a informację o włamaniu otrzymała od E. L. w dniu 16 listopada 2015 roku. Z altanki pokrzywdzonej skradziono telewizor plazmowy P. (...) cali o wartości 700 złotych, dekodery telewizyjne o wartości 150 złotych i radiomagnetofon o wartości 100 złotych.

dowód: w części wyjaśnienia J. K. k. 59-60, 211, zeznania świadka D. S. k. 200v-201v, 717-717v, protokół eksperymentu procesowego k. 97-100, protokół oględzin k. 198-199

J. K. ma wykształcenie podstawowe, jest z zawodu blacharzem-dekarzem, jest bezrobotny, utrzymuje się z prac dorywczych, nikogo na utrzymaniu nie posiada, bez majątku.

J. K. był wielokrotnie karany na karę pozbawienia wolności za czyny zabronione przeciwko mieniu, w tym:

- za czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy-Mokotowa w W., sygn. akt VII K 1776/05 z dnia 24 stycznia 2008 roku na karę 1 roku pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych po 10 zł każda;

- za czyn z art. 280 § 1 k.k. wyrokiem Sądu Rejonowego w Piasecznie, sygn. akt II K 2041/08 z dnia 16 marca 2009 roku na karę 4 lat pozbawienia wolności.

Karę pozbawienia wolności orzeczoną w sprawie II K 2041/08 oskarżony J. K. odbywał w okresie od 02 grudnia 2011 roku do 08 sierpnia 2015 roku.

dowód: dane osobopoznawcze k. 58-59, 210-210v, karta karna k. 1022-1025, odpisy wyroków k. 260-262, 265, 1001-1005, informacja o pobytach i orzeczeniach k. 981-984

A. L. ma wykształcenie zawodowe, jest z zawodu betoniarzem-zbrojarzem, pracuje, jest rozwiedziony, posiada czwórkę dzieci od 4 do 19 lat, bez majątku, leczony na padaczkę, serce i nadciśnienie, uprzednio karany.

dowód: dane osobopoznawcze k. 374, 84-84v, karta karna k. 1026-1028

E. R. ma wykształcenie podstawowe, nie ma zawodu, jest bezrobotny, utrzymuje się z prac dorywczych, nikogo na utrzymaniu nie posiada, bez majątku, uprzednio karany.

dowód: dane osobopoznawcze k. 93-93v, 1044v, karta karna k. 1018-1021

Z uwagi na fakt, że w toku postępowania zaistniały wątpliwości, co do poczytalności J. K. i A. L., zasięgnięto opinii dwóch biegłych lekarzy psychiatrów celem zbadania oskarżonych. W opiniach biegli nie stwierdzili u oskarżonych choroby psychicznej ani upośledzenia umysłowego. Rozpoznali u J. K. zaburzenia adaptacyjne w wywiadzie oraz co najmniej szkodliwe picie alkoholu, natomiast u A. L. rozpoznano uzależnienie od alkoholu i hazardu oraz to, że w czasie czynu był w stanie intoksykacji alkoholem. Z opinii biegłych jednoznacznie wynika, że J. K. i A. L. w chwili czynów mieli zachowaną zdolność do rozpoznania znaczenia czynów oraz zdolność do pokierowania swoim postępowaniem.

dowód: opinia sądowo-psychiatryczna dotycząca J. K. k. 460-462, opinia sądowo-psychiatryczna dotycząca A. L. k. 463-465

Oskarżony J. K. przesłuchany w toku postępowania przygotowawczego (k. 59-60) **nie przyznał się** do popełnienia zarzucanego mu czynu dokonanego wspólnie i w porozumieniu z A. L. oraz E. R.. Wyjaśnił, że w dniu (...) marca 2016 roku spotkał się z A. L. i E. R., wspólnie spożywali alkohol. Około godziny 19:00-20:00 weszli na teren budowy przy ul. (...) w W. w celu poszukiwania elementów aluminiowych i miedzianych, które mogliby sprzedać. Metalowy płot był przewrócony, a w kontenerach były powybijane szyby, więc zaglądał do środka, ale nic nie zabierał. Wskazał na A. L., że to on wynosił nieznane mu metalowe elementy. Gdy zauważyli, że na teren budowy przyjechał samochód, uciekli.

Oskarżony J. K. przyznał się jednak do popełnienia innych przestępstw, tj. kradzieży z włamaniem do dwóch altanek na działkach przy ul. (...), z których ukradł przewody i inne przedmioty. Dodał, że pod koniec października 2015 roku włamał się do piwnicy przy ul. (...), a pod koniec listopada 2015 roku włamał się do piwnicy na dolnym M., skąd ukradł rower i buty narciarskie. Na początku 2016 roku przy ul. (...) włamał się do kilku piwnic w tym samym budynku, skąd ukradł elektronarzędzia. W marcu 2016 roku włamał się do kilku piwnic przy ul. (...), skąd ukradł rower i inne przedmioty. Włamywał się zrywając kłódki lub wrywając skobele. Przedmioty sprzedawał nieznanym ludziom przy giełdzie na ul. (...) w W..

Po uzupełnieniu zarzutów o czyny zarzucane mu w punktach 1-6 **przyznał się do popełnienia wszystkich zarzucanych mu czynów**. Podtrzymał wcześniej złożone wyjaśnienia (k. 211). Złożył wniosek o dobrowolne poddanie się karze.

Wobec nie brania udziału w rozprawie Sąd na podstawie art. 389 § 1 k.p.k. ujawnił wyjaśnienia oskarżonego J. K. złożone w postępowaniu przygotowawczym.

Do akt sprawy wpłynęło pismo oskarżonego, który wyjaśnił, że w okresie od 02 września 2015 roku do dnia zatrzymania za popełnienie przestępstwa w dniu (...) marca 2016 roku był wielokrotnie zatrzymywany w celu przeprowadzenia czynności przesłuchania. Ponadto w tym okresie kilkakrotnie był zatrzymywany przez policję, gdy był w stanie upojenia alkoholowego i przebywał na izbie wytrzeźwień na ul. (...). Ponadto w dniu (...) marca 2016 roku, gdy był przesłuchiwany do jednego z zarzutów podpisał wyjaśnienia w stanie upojenia alkoholowego oraz nie miał okularów, a ma wadę wzroku. Wyjaśnił, że przestępstwa zarzucone mu w punktach od 1 do 6 zostały mu przez Policję przypisane, a on się do nich nie przyznaje (k. 443-443v).

Wobec powyższego Sąd dokonał sprawdzenia informacji dotyczących zatrzymań oskarżonego J. K.. W okresie od 01.10.2015 roku do (...)03.2016 roku J. K. przebywał na izbie wytrzeźwień od 08 grudnia 2015 roku do 09 grudnia 2015 roku, był zatrzymany przez Policję od dnia 01 lutego 2016 roku do 03 lutego 2016 roku i (...) marca 2016 roku do przedmiotowej sprawy w związku z pierwszym z zarzucanych mu czynów (informacja ze Stołecznego Ośrodka dla Osób Nietrzeźwych k. 976-977, informacja o zatrzymaniach J. K. k. 979, informacja o pobytach i orzeczeniach k. 981-984).

Oskarżony A. L. przesłuchany w toku postępowania przygotowawczego (k. 85) **przyznał się** do zarzucanego mu czynu dokonanego wspólnie i w porozumieniu z J. K. i E. R.. Wyjaśnił, że w dniu (...) marca 2016 roku spotkał się z E. R. i J. K. w celu spożywania alkoholu. Wieczorem weszli na teren budowy przy ul. (...) w W.. Zobaczyli, że leżą tam metalowe elementy. Uznali, że zabiorą te rzeczy i je sprzedadzą. Przerzucili przez płot kilka rzeczy, ale stwierdzili, że

są za ciężkie i ich nie wezmą. Następnie poszli w głąb budowy i J. K. uznał, że włamie się do kontenerów socjalnych, więc wybił szybę w jednym z nich. A. L. i E. R. stali obok. Gdy szyba została wybita włączył się alarm i wszyscy uciekli. Przyjechała ochrona, która sprawdziła teren i odjechała. J. K. ponownie przeskoczył przez ogrodzenie, a A. L. i E. R. obserwowali otoczenie. A. L. usłyszał dźwięk zbitej szyby, a następnie zobaczył J. K. biegnącego w ich kierunku. Wszyscy oddalili się od miejsca zdarzenia. Oskarżony złożył wniosek o dobrowolne poddanie się karze.

Przed Sądem oskarżony A. L. do zarzucanego mu czynu **przyznał się w części** (k. 636v-637). Wyjaśnił, że w dniu zdarzenia on, J. K. i E. R. znajdowali się pod wpływem alkoholu, szli ulicą (...) i zauważyli przewrócony płot. Przeszli przez niego i na terenie budowy spożywali alkohol. Nie mieli zamiaru nic kraść. Gdy znajdowali się na terenie budowy J. K. oddalił się od nich i zniszczył okna w kontenerach socjalnych. A. L. i E. R. nie przemieszczali się i spożywali alkohol. Po około 15 minutach J. K. ponownie się oddalił i wybił szybę. W wyniku rozbicia szyb w kontenerach socjalnych przyjechała ochrona i policja, więc mężczyźni przeszli przez płot i się oddalili. Mężczyźni zostali zatrzymani przez Policję na ulicy. Policjanci ujawnili w telefonie E. R. zdjęcie metalowych części. A. L. nie pamiętał, gdzie leżały metalowe elementy. A. L. nie potrafił wyjaśnić, dlaczego elementy szalunku znajdowały się za ogrodzeniem budowy.

Po odczytaniu wcześniejszych wyjaśnień oskarżony sprostował, że nie miał zamiaru kraść metalu, źle się wtedy określił, był zestresowany. Nie pamiętał czy przez płot przeszedł czy przeskoczył. Oskarżony wyraził skruchę (k. 946).

Oskarżony E. R. przesłuchany w toku postępowania przygotowawczego (k. 94) **przyznał się** do zarzucanego mu czynu i wyjaśnił że w dniu (...) marca 2016 roku spotkał się z A. L. i J. K.. Idąc do sklepu zauważyli budowę i weszli na jej teren przez otwór w ogrodzeniu, po czym rozdzielili się. Oskarżony zauważył stemple i elementy zabezpieczające, którym zrobił zdjęcie i postanowił je ukraść. Jeden stempel i dwie opaski wyniósł z terenu budowy przez otwór w ogrodzeniu, zaniósł na działkę obok. Następnie J. K. wybił szybę w jednym z kontenerów, po czym włączył się alarm i uciekli z terenu budowy.

Wobec początkowego niebrania udziału w rozprawie Sąd na podstawie art. 389 § 1 k.p.k. ujawnił wyjaśnienia oskarżonego E. R. złożone w postępowaniu przygotowawczym.

Na rozprawie, w której oskarżony E. R. wziął udział **przyznał się** (k. 1044v) do zarzucanego mu czynu dokonanego wspólnie i w porozumieniu z J. K. i A. L. oraz odmówił składania wyjaśnień. Na kolejnej rozprawie wyjaśnił, że ostatnio źle zrozumiał treść stawianych mu zarzutów, przyznał się do kradzieży elementów metalowych, ale nie przyznał się do wybitcia szyby i zniszczenia alarmu. Będąc na terenie budowy nie zbliżał się do kontenerów. Z terenu budowy nie zabierał innych elementów niż szalunkowe. Wyjaśnił, że na teren posesji wszedł przez otwór w ogrodzeniu.

Sąd zważył, co następuje:

Ad. czyn zarzucany wspólnie J. K., A. L. i E. R.

Wyjaśnienia oskarżonego J. K. złożone przezeń w postępowaniu przygotowawczym, w których nie przyznaje się on do popełnienia zarzucanego mu czynu dokonanego wspólnie i w porozumieniu z A. L. i E. R. Sąd uznał w świetle wyjaśnień A. L. i E. R. **za niewiarygodne**, realizujące jedynie przyjętą przez niego linię obrony, dążąc do przerzucenia odpowiedzialności karnej na A. L.. Sąd dał wiarę wyjaśnieniom J. K. tylko w zakresie, w jakim potwierdził, że w dniu zdarzenia znajdował się z pozostałymi oskarżonymi na terenie budowy.

Sąd uznał za wiarygodne wyjaśnienia A. L. i E. R. złożone w toku postępowania przygotowawczego, w których przyznali się do zarzucanego im czynu. Zostały one wzajemnie potwierdzone i uzupełniały się. Ponadto wyjaśnienia E. R. zostały potwierdzone zdjęciem z jego telefonu, na którym znajdowały się elementy szalunku z placu budowy.

Za niewiarygodne sąd uznał wyjaśnienia A. L. i E. R. złożone przed Sądem, w zakresie w jakim A. L. wskazał, że na terenie budowy jedynie pił alkohol, a wszelkie działania podejmował tylko J. K., nie wiedział dlaczego elementy rusztowania znajdują się poza ogrodzeniem oraz w zakresie w jakim E. R. wskazał, że nie miał żadnego udziału przy włamaniu do kontenerów socjalnych, nie uszkodził sygnalizatora alarmowego. Zauważyć zatem

należy, że wyjaśnienia A. L. i E. R. z postępowania przygotowawczego są ich pierwszymi wyjaśnieniami, składanymi spontanicznie, bezpośrednio po przedstawieniu zarzutów, zaś te składane na rozprawie – w ocenie Sądu – stanowią wyłącznie przyjętą przezeń linię obrony, podjętą celem umniejszenia swej odpowiedzialności karnej, po dokonaniu analizy swojej sytuacji po przyznaniu się do winy.

Nadto nie sposób nie zauważyć, że wyjaśnienia A. L., w których po odczytaniu jego wcześniejszych wyjaśnień złożonych w postępowaniu przygotowawczym, w których przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i szczegółowo opisał jego okoliczności, w odpowiedzi na pytanie o rozbieżność między odczytanymi wyjaśnieniami, a wyjaśnieniami złożonymi na rozprawie podał, że przyznał się tylko dlatego, że był zestresowany, jest niewiarygodne. Również wyjaśnienia E. R. z ostatniej rozprawy, który na początku przyznał się do zarzucanego mu czynu, a następnie po ustanawianiu dla niego obrońcy z urzędu i przeanalizowaniu swojej sytuacji wyjaśnił, że źle zrozumiał zarzut i nie przyznaje się do włamania do kontenerów socjalnych, gdyż nie wybijał szyby, są niewiarygodne. A. L. jak i E. R. byli uprzednio karani, musieli więc zdawać sobie sprawę jakie konsekwencje niesie za sobą tego typu oświadczenie procesowe i złożenie wyjaśnień, w których przyznają się do popełnienia zarzucanego im czynu.

Jednocześnie podkreślenia wymaga, że A. L. jak i E. R. nie kwestionowali swojej obecności przy dokonywaniu włamania, co nie wyklucza ich działania wspólnie i w porozumieniu w ramach współsprawstwa, o czym będzie mowa w części dotyczącej rozważań prawnych.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadka W. G. (k. 1v-2, 718), kierownika budowy, który dnia (...) marca 2016 roku około godziny 21:00 został poinformowany przez pracownika ochrony o włamaniu do kontenerów socjalnych na terenie budowy i pojawił się na miejscu zdarzenia już po dokonaniu włamania. Potwierdził uszkodzenia, jakie powstały w wyniku włamania i zeznał, że elementy skradzionego szalunku zostały przeniesione na sąsiednią działkę. Ponadto potwierdził, że w dniu zdarzenia system alarmowy włączył się już około godziny 19:00, lecz nikogo nie zauważono. Nie był naocznym świadkiem czynu zarzucanego oskarżonym, zatem zeznania jego nie traktowały o osobie lub osobach, które miały się dopuścić przestępstwa na szkodę firmy, a jedynie dotyczyły okoliczności, w jakich znajdował się plac budowy, uszkodzeń i porzuconych elementów szalunku.

Za wiarygodne w całości należało także uznać (...)G. (k. 30v-31, 717) i **K. P. (1)** (k. 34, 889-889v), którzy potwierdzili wystąpienie uszkodzenia elektroniki systemu alarmowego, wybite szyby i uszkodzone rolety antywłamaniowe. Ponadto podali, że w odległości kilku metrów od uszkodzonego ogrodzenia znajdowały się metalowe elementy rusztowania i szalunków budowniczych. Ujawnili ślady obuwia, które pasowały do obuwia oskarżonych. Ponadto potwierdzili, że E. R. posiadał telefon, a w nim zdjęcie ujawnionych elementów rusztowania. Świadkowie podjęli czynność zatrzymania oskarżonych i zabezpieczenia telefonu E. R..

Sąd oceniając zeznania tych świadków wziął pod uwagę, że w przedmiotowym zdarzeniu wykonywali oni swoje obowiązki służbowe oraz że oskarżeni nie byli im wcześniej znani. Jakkolwiek świadek M. G. nie pamiętał na rozprawie żadnych okoliczności sprawy, oskarżonych tylko kojarzył, co z uwagi na upływ czasu oraz specyfikę jego pracy jest naturalne, to jednak potwierdził on złożony przez siebie podpis pod protokołem zeznań składanych w postępowaniu przygotowawczym.

Za wiarygodną została przez Sąd uznana opinia biegłego do spraw wyceny rzeczy (pisemna i ustna uzupełniająca k. 1038-1040, 1080v). Opinia jest jasna i pełna, odpowiada na wszystkie zadane biegłemu pytania, jednoznacznie się do nich ustosunkowując. W pisemnej opinii biegły ustalił wartość elementów szalunkowych na kwotę 340 złotych, jednakże w opinii ustnej uzupełniającej wskazał, że była to wartość ustalona na rok 2019, wobec tego, w dacie czynu, tj. w 2016 roku, była ona około 25-30% wyższa, czyli wynosiła około 450 złotych, przy przyjęciu, że były to elementy używane.

Jednocześnie Sąd w pełni podzielił wnioski zawarte w opiniach sądowo – psychiatrycznych, dotyczących oskarżonych J. K. i A. L.. Opinie zostały sporządzone przez specjalistów uznanych w swojej dziedzinie, których logiczne konkluzje

były należycie uzasadnione i nie były kwestionowane w toku postępowania. Opinie są jasne i pełne, odpowiadają bowiem na wszystkie postawione biegłym pytania, jednoznacznie się do nich ustosunkowują.

Ponadto Sąd dał wiarę dowodom nieosobowym, ujawnionym w toku rozprawy, bowiem ich autentyczność i prawdziwość, nie była przez strony kwestionowana, nie wzbudziła ona także wątpliwości Sądu, który z tego też względu nie odmówił im wiary i mocy dowodowej. Urzędowe dokumenty sporządzone zostały zgodnie z wymogami procedury karnej i w ocenie Sądu nie budzą żadnych zastrzeżeń w zakresie rzetelności i wiarygodności udokumentowanych nimi czynności procesowych.

Ad. czyny 1-6 zarzucane J. K.

Sąd uznał za wiarygodne i zasługujące na uwzględnienie **wyjaśnienia J. K.** w zakresie przyznania się do zarzuczanych mu czynów w punktach 1-6, albowiem korespondują one z pozostałym uznanym za wiarygodny materiałem dowodowym, o którym będzie mowa poniżej, dlatego też Sąd nie znalazł podstaw, by wyjaśnieniom tym w powołanym zakresie odmówić wiary.

Podkreślić należy, że przeprowadzono eksperyment procesowy z udziałem oskarżonego, w trakcie którego oskarżony wskazał miejsca do których się włamał i ukraść poszczególne przedmioty, podając przy tym okoliczności dokonania przedmiotowych kradzieży (k. 97-100). Podane przez oskarżonego miejsca oraz okoliczności dokonania kradzieży z włamaniem korelują z zeznaniami pokrzywdzonych w niniejszej sprawie. W ocenie Sądu nie jest prawdopodobne, aby oskarżony ujawnił organom ścigania okoliczności oraz wskazał miejsca popełnienia przezeń sześciu kradzieży z włamaniem, narażając się tym samym na odpowiedzialność karną, w sytuacji, gdyby tych czynów nie popełnił.

Ponadto z uwagi na wpłynięcie do sądu pisma oskarżonego, w którym wniósł on o sprawdzenie okresu, w którym doszło do popełnienia zarzuczanych mu czynów w punktach od 1 do 6, to Sąd ustalił, że oskarżony nie był zatrzymany w czasie popełnienia czynów 1 i 3-6. W przypadku czynu 2 był zatrzymany przez Policję 01 lutego 2016 roku oraz był pozbawiony wolności od 01 do 03 lutego 2016 roku. Wskazane zatrzymanie nie wyklucza jednak możliwości popełnienia czynu zarzuczanego mu w punkcie 2, który miał miejsce w nieustalonym dniu w okresie od dnia 28 stycznia do 07 lutego 2016 roku.

Za wiarygodne w całości Sąd uznał zeznania właścicieli piwnic i altanek na działkach, z których skradziono należące do nich przedmioty, a które były przedmiotem przestępstw zarzuczanych J. K., tj. w zakresie czynu 1 - **A. D.** (k. 102v-103, 717v); w zakresie czynu 2 - **A. M.** (k. 129v-132v, 889v), **M. L.** (k. 36, 889), **K. H.** (k. 145); w zakresie czynu 3 - **E. M.** (k. 159, 718v); w zakresie czynu 4 - **A. P.** (k. 173v-175, 888v - 889), **M. P.** (k. 718v); w zakresie czynu 5 - **R. K.** (k. 189v-190, 717v-718); w zakresie czynu 6 - **D. S.** (k. 200v-201v, 717-717v), albowiem są one rzeczowe, konsekwentne i spójne.

Osoby te nie były naocznymi świadkami czynów zarzuczanych oskarżonemu, zatem ich zeznania nie traktowały o osobie lub osobach, które miały się dopuścić przestępstw na ich szkodę, a jedynie dotyczyły okoliczności pozostawienia przez nich rzeczy w piwnicach lub altankach na działkach, zabezpieczeń pomieszczeń i następującego później stwierdzenia wykazu skradzionych rzeczy. Każdy ze świadków zeznał, że pomieszczenia były zamykane, a na miejscu były ślady włamania: zerwana kłódka, wyrwany wrzeciędz spięty kłódką, otworzony w nieustalony sposób zamek w drzwiach, wyważone drzwi z zawiasów, wybite szyby w oknach i wyrwane kraty.

Ewentualne drobne rozbieżności, występujące w relacjach ww. świadków, między zeznaniami składanymi przez nich w toku postępowania przygotowawczego i sądowego, zdaniem Sądu nie dotyczących jednak najważniejszych okoliczności przedmiotowej sprawy, były nieistotne z punktu widzenia oceny ich wiarygodności. Uzasadnieniem dla niepamięci świadków, co do pewnych szczegółów zdarzeń na rozprawie jest czasookres, jaki upłynął pomiędzy zdarzeniami (2015-2016 rok), a słuchaniem świadków na rozprawie głównej (2018-2019 rok).

Za wiarygodne acz nieprzydatne dla ustalenia stanu faktycznego w sprawie należało uznać zeznania świadka **M. S.** (k. 113v, 717v), który podał, że w dniu 21 marca ujawnił włamanie do jego piwnicy, ale nic nie zostało skradzione.

Zeznania tego świadka nie miały związku z zarzucenymi oskarżonemu czynami i nie stanowiły podstawy ustalenia stanu faktycznego.

W toku postępowania Sąd nie przesłuchał na wniosek oskarżonego, świadka **P. B.** z uwagi na fakt, że świadek zmarł 01 marca 2016 roku (k. 906-9080).

Jednocześnie Sąd w pełni podzielił wnioski zawarte w opinii sądowno – psychiatrycznej, dotyczącej oskarżonego J. K.. Opinia została sporządzona przez specjalistów uznanych w swojej dziedzinie, których logiczne konkluzje były należycie uzasadnione i nie były kwestionowane w toku postępowania. Opinia jest jasna i pełna, odpowiada bowiem na wszystkie postawione biegłym pytania, jednoznacznie się do nich ustosunkowując.

Ponadto Sąd dał wiarę dowodom nieosobowym, ujawnionym w toku rozprawy, bowiem ich autentyczność i prawdziwość, nie była przez strony kwestionowana, nie wzbudziła ona także wątpliwości Sądu, który z tego też względu nie odmówił im wiary i mocy dowodowej. Urzędowe dokumenty sporządzone zostały zgodnie z wymogami procedury karnej i w ocenie Sądu nie budzą żadnych zastrzeżeń w zakresie rzetelności i wiarygodności udokumentowanych nimi czynności procesowych.

Rozważania dotyczące kwalifikacji prawnej w odniesieniu do czynu zarzucanego wspólnie J. K., A. L. i E. R.

Mając na uwadze powołane argumenty Sąd uznał, że postępowanie dowodowe wykazało winę i sprawstwo oskarżonych **J. K., A. L. i E. R.** w zakresie zarzucanego im wspólnie czynu, jednakże ich zachowanie nie wyczerpało znamion czynu, wobec A. L. i E. R. z art. 13 §1 k.k. w zw. z art. 279 §1 k.k., a wobec J. K. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 §1 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k. Po dokonanej analizie stanu faktycznego sprawy Sąd ustalił, że oskarżeni w ramach zarzucanego im wspólnie czynu dopuścili się dwóch czynów, a zaproponowana przez Prokuratora kwalifikacja prawna zarzucanego oskarżonym czynów jest nieprawidłowa.

Sąd uznał, że zachowanie oskarżonych stanowiło wykroczenie wyczerpujące dyspozycję z art. 119 § 1 k.w. oraz występki wyczerpujący dyspozycję wobec A. L. i E. R. z art. 13 §1 k.k. w zw. z art. 279 §1 k.k. w zw. z art. 283 k.k., a wobec J. K. z art. 13 §1 k.k. w zw. z art. 279 §1 k.k. w zw. z art. 283 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k.

Modyfikacja kwalifikacji czynu wynikała jednoczenie z modyfikacji opisu czynu zarzucanego oskarżonym. Z zaproponowanego przez Prokuratora opisu czynu wynika, że oskarżeni mieli usiłować kradzieży z włamaniem do kontenerów socjalnych, a następnie dokonać zaboru w celu przywłaszczenia elementów szalunkowych oraz urządzenia sygnalizacyjnego stanowiącego element instalacji alarmowej.

Podkreślenia wymaga, że elementy szalunkowe oraz urządzenie sygnalizacyjne stanowiące element instalacji alarmowej nie znajdowały się w kontenerach socjalnych, a na otwartej przestrzeni. Wobec tego nie można tego czynu analizować pod kątem wyczerpania znamion występu kradzieży z włamaniem.

Istotnie część podjętych przez oskarżonych działań należy rozpatrywać w kontekście usiłowania włamania do kontenerów socjalnych, co wyczerpuje dyspozycję art. 13 §1 k.k. w zw. z art. 279 §1 k.k., jednakże zabór rzeczy w celu przywłaszczenia z otwartej przestrzeni – już w kontekście występkę z art. 278 § 1 k.k. lub wykroczenia z art 119 § 1 k.w.

Zgodnie z art. 119 § 1 k.w. kto kradnie lub przywłaszcza sobie cudzą rzecz ruchomą, jeżeli jej wartość nie przekracza 500 złotych, podlega karze aresztu, ograniczenia wolności albo grzywny.

Sąd ustalił, że wartość skradzionych elementów szalunkowym w dniu dokonania czynu wynosiła – w świetle opinii biegłego z zakresu wyceny ruchomości – około 450 złotych. Wartość skradzionego elementu instalacji alarmowej, tj. urządzenia sygnalizacyjnego (brak bliższych danych) – w świetle informacji, z której wynika, że koszt naprawy całej instalacji wraz z montażem i zakupem nowego urządzenia sygnalizacyjnego wynosił około 470 złotych – pozostała nieustalona. W toku postępowania sądowego nie sposób było ustalić czy wartość skradzionych przez oskarżonych

rzeczy przekroczyła 500 złotych. Sąd przyjął zatem korzystniejszą dla oskarżonych, w świetle zasady wynikającej z art. 5 § 2 k.p.k., kwalifikację prawną czynu, stanowiącą wykroczenie z art. 119 § 1 k.w.

W niniejszej sprawie Sąd uznał więc, że oskarżeni swoim działaniem wypełnili znamiona wykroczenia z art. 119 § 1 k.w., albowiem ukradli cudze rzeczy ruchome o wartości nieprzekraczającej 500 złotych i postępowali z nimi jak z własnymi, a następnie je porzucili.

Wobec tego Sąd uznał oskarżonych J. K., A. L. i E. R. w ramach zarzucanego im wspólnie czynu za winnych tego, że w dniu (...) marca 2016 roku w W. przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu dokonali zaboru w celu przywłaszczenia z ogrodzonego terenu budowy elementów szalunkowych o wartości około 450 złotych oraz urządzenia sygnalizacyjnego, stanowiącego element instalacji alarmowej o nieustalonej wartości na szkodę (...) S.A., tj. winnych popełnienia czynu z art. 119 § 1 k.w.

Podkreślenia jednak wymaga, że przepis art. 45 § 1 k.w. stanowi, że karalność wykroczenia ustaje, jeżeli od czasu popełnienia upłynął rok, a jeżeli w tym okresie wszczęto postępowanie, karalność wykroczenia ustaje z upływem 2 lat od zakończenia tego okresu. Wobec tego Sąd na podstawie art. 5 § 1 pkt 4 k.p.w. postępowanie w zakresie czynu z art. 119 § 1 k.w. umorzył, albowiem nastąpiło przedawnienie orzekania (czyn popełniono (...) marca 2016 roku, zatem przedawnienie nastąpiło (...) marca 2019 roku).

Zdaniem Sądu oskarżeni dopuścili się także czynu zabronionego kradzieży z włamaniem w formie stadialnej usiłowania, którym jest czyn podjęty w zamiarze popełnienia przestępstwa, zmierzający bezpośrednio do jego dokonania, które jednak nie następuje. Brak dokonania oznacza, że zachowanie się sprawcy nie zrealizowało wszystkich znamion czynu zabronionego, w szczególności nie spowodowało skutku, do którego sprawca zmierzał, w przedmiotowej sprawie, tj. zabór przedmiotów znajdujących się w kontenerach socjalnych.

Zgodnie z treścią art. 13 § 1 k.k. – odpowiada za usiłowanie ten, kto w zamiarze popełnienia czynu zabronionego swoim zachowaniem bezpośrednio zmierza do jego dokonania, które jednak nie następuje.

Kradzież z włamaniem, zachodzi, gdy sprawca zabiera mienie w celu przywłaszczenia w następstwie usunięcia przeszkody materialnej, będącej częścią konstrukcji pomieszczenia zamkniętego lub specjalnym zabezpieczeniem chroniącym dostęp do mienia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 03 lutego 1999 r., V KKN 566/98, Orz. Prok. i Pr. 1999, nr 7-8).

Przesłanką uznania pomieszczenia za zamknięte jest zarówno jego zamknięta konstrukcja, jak i zaopatrzenie w specjalne przeszkody utrudniające dostęp do wnętrza (bramy, zamki w drzwiach, kłódki, plomby, mechanizmy szyfrowe itp.).

Nie ulega wątpliwości, że stanowi usiłowanie kradzieży z włamaniem wyłamanie rolet zabezpieczających okna oraz wybicie dwóch szyb okiennych, którego celem jest dostanie się do wnętrza kontenerów socjalnych i dokonanie zaboru tego co jest w środku, co jednak nie następuje. W orzecznictwie przyjmuje się, że włamanie może polegać na wybiciu szyby, wyłamaniu zamka albo jego otwarciu dopasowanym kluczem lub nawet oryginalnym kluczem, który sprawca wcześniej ukradł (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 06 grudnia 2006 r., III KK 358/06; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 08 lipca 1983 r., IV KR 132/83, OSNPG 1984, nr 1, poz. 2 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 czerwca 1985 r., III KR 185/85, OSNPG 1986, nr 4, poz. 51).

Przestępstwo kradzieży z włamaniem z art. 279 § 1 k.k. należy do kategorii tzw. przestępstw kierunkowych. Ustawa wymaga, aby zachowanie sprawcy było ukierunkowane na określony cel, którym jest przywłaszczenie cudzej rzeczy ruchomej. Celem działania sprawcy musi być włączenie rzeczy do majątku sprawcy, objęcie jej w posiadanie lub postępowanie z nią jak z własną.

Subiektywną cechą działania określonego w cytowanych przepisach jest zamiar przywłaszczenia (animus res sibi habendi), albowiem kradzieży z włamaniem od strony podmiotowej musi towarzyszyć tzw. dolus directus coloratus

w odniesieniu do znamienia, co do którego ustawa wymaga, by było objęte celem, a więc w odniesieniu do zabrania rzeczy.

Okoliczności przedmiotowej sprawy pozwoliły w ocenie Sądu na jednoznaczne ustalenie, iż oskarżeni działali w celu przywłaszczenia zabieranych rzeczy, tj. włączenia ich do swego stanu posiadania, bez żadnej ku temu podstawy i bez zgody uprawnionych osób, albowiem mieli zamiar je ukraść w celu odsprzedania.

Oskarżeni J. K., E. R. i A. L. popełnili przypisany im czyn wspólnie i w porozumieniu, zatem konstrukcja współsprawstwa i istniejące między oskarżonymi porozumienie pozwoliły na przypisanie zarzucanego im czynu mimo, że E. R. i A. L. swoim zachowaniem nie wypełnili czasownikowych znamion występku z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 13 § 1 k.k.

Zgodnie zaś z wyrokiem Sądu Najwyższego istotą współsprawstwa jest oparte na porozumieniu wspólne działanie co najmniej dwóch osób, z których każda obejmuje swym zamiarem urzeczywistnienie wszystkich określonych przedmiotowych znamion czynu przestępnego. Obiektywnym elementem współsprawstwa jest nie tylko wspólna (w sensie przedmiotowym) realizacja znamion określonej w odpowiednim przepisie tzw. czynności czasownikowej, lecz także taka sytuacja, która charakteryzuje się tym, że czyn jednego współsprawcy stanowi dopełnienie czynu drugiego współsprawcy albo popełnione przestępstwo jest wynikiem czynności przedsięwziętych przez współsprawców w ramach dokonanego przez nich podziału ról w przestępnej akcji.

Natomiast subiektywnym elementem, a zarazem warunkiem koniecznym współsprawstwa jest porozumienie, oznaczające nie tylko wzajemne uzgodnienie przez wszystkich współsprawców woli popełnienia przestępstwa, lecz także świadome współdziałanie co najmniej dwóch osób w akcji przestępnej. Porozumienie to jest tym czynnikiem podmiotowym, który łączy w jedną całość wzajemnie dopełniające się przestępne działania kilku osób, co w konsekwencji pozwala przypisać każdej z nich również i tę czynność sprawczą, która przedsięwzięła inna osoba współdziałająca świadomie w popełnieniu przestępstwa (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 maja 1976 roku, Rw 189/76, OSNKW 1976/9/117).

A zatem właśnie istniejące między oskarżonymi porozumienie pozwala na przypisanie im wszystkim zarzucanego przestępstwa, mimo, iż – w ramach uzgodnionego podziału ról – E. R. i A. L. obserwowali rozwój sytuacji i okolice popełnianego przestępstwa, czuwali na przebiegiem działań J. K., a zbitcia szyb i wyłamania rolety antywyłamaniowej dokonał J. K..

Należy zaznaczyć, że Kodeks Karny nie wprowadza żadnych dodatkowych warunków, dotyczących formy porozumienia. Może więc ono dojść do skutku w każdej formie, nawet w sposób dorozumiany (por. wyrok Sadu najwyższego z dnia 15 maja 2001 roku, okoliczność KKN 730/98, Prokuratura i Prawo 2001/10/1).

Uprzednia zmowa nie stanowi warunku koniecznego współsprawstwa. Wystarczy porozumienie osiągnięte w czasie wykonywania czynu wspólnymi siłami i świadome współdziałanie sprawców w realizacji znamion przestępstwa (por. wyrok Sądu Apelacyjnego okoliczność Ł. z dnia 4 marca 1998 roku, II AKa 15/98, Prokuratura i Prawo 1999/3/23).

Dla przyjęcia współsprawstwa ważne jest, aby każdy ze współników utożsamiał się z działaniami pozostałych, traktując takie zachowanie jako swoje, nawet wówczas, gdy osobiście nie wykonywał żadnych czynności czasownikowych przestępstwa. O wspólnym działaniu w takich warunkach stanowi brak stanowczego sprzeciwu oskarżonego przeciw przestępczym działaniom, a co za tym idzie, aprobatą takiego zachowania, popełnionego na wspólny rachunek (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dn. 19.06.2008r. o sygn. II AKa 147/08, KZS 2009/3/39).

W realiach niniejszej sprawy Sąd stanął na stanowisku, że oskarżony **J. K.** swoim działaniem wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 13 § 1 k.k., a działał wspólnie i w porozumieniu z **A. L. i E. R.**.

Ponadto Sąd zakwalifikował czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k., przypisany oskarżonym, jako występki mniejszej wagi.

Oceny, czy konkretny czyn stanowi wypadek mniejszej wagi przestępstw wymienionych w art. 283 k.k., należy dokonywać na podstawie kryteriów z art. 115 § 2 k.k., zgodnie z którym przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu sąd bierze pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia.

Sąd uznał, że oskarżeni dopuścili się występkowi usiłowania kradzieży z włamaniem stanowiącego wypadek mniejszej wagi z art. 283 k.k. Wpłynął na to fakt, że zgromadzony materiał dowodowy nie daje podstaw do ustalenia wysokości wyrządzonej usiłowaniem włamania szkody, a ponadto nie było możliwe ustalenie mienia, które oskarżeni mogliby ewentualnie ukraść.

Oskarżony **J. K.** w ramach zarzucanego mu czynu działał w warunkach recydywy specjalnej zwykłej (art. 64 § 1 k.k.), gdyż odbył karę 4 lat pozbawienia wolności orzeczoną w sprawie II K 2041/08 w okresie od 02 grudnia 2011 roku do 08 sierpnia 2015 roku, a została spełniona przesłanka popełnienia przestępstwa podobnego w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności.

W związku tym, że art. 115 § 3 k.k. stanowi, że przestępstwami podobnymi są przestępstwa należącego do tego samego rodzaju, a czyn z art. 280 § 1 k.k., za który J. K. został skazany w sprawie II K 2041/08 jest przestępstwem przeciwko mieniu, należało uznać je za podobne do przestępstwa z art. 279 § 1 k.k. również należącego do przestępstw przeciwko mieniu.

Wobec powyższego Sąd uznał oskarżonych **J. K., A. L. i E. R.** w ramach zarzucanego im wspólnie czynu za winnych tego, że w dniu (...) marca 2016 roku w W. przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu usiłowali dokonać kradzieży z włamaniem do dwóch kontenerów socjalnych poprzez wyłamanie rolet zabezpieczających okna oraz wybicie dwóch szyb okiennych i zaboru w celu przywłaszczenia nieustalonych rzeczy na szkodę (...) S.A., przy czym czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi, tj. winnych popełnienia czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 283 k.k., przy czym J. K. czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, tj. popełnił czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 283 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Rozważania dotyczące kwalifikacji prawnej, w odniesieniu do czynów zarzucanych J. K. w punktach 1-6

Mając na uwadze powołane argumenty Sąd uznał, że postępowanie dowodowe wykazało winę oskarżonego J. K. w zakresie postawionych mu przez Prokuratora zarzutów w punktach 1-6, a jego zachowanie wyczerpywało każdorazowo znamiona występkowi z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Okoliczności przedmiotowej sprawy pozwoliły w ocenie Sądu na jednoznaczne ustalenie, iż oskarżony działał w celu przywłaszczenia zabieranych rzeczy, tj. włączenia ich do swego stanu posiadania, bez żadnej ku temu podstawy i bez zgody uprawnionych osób, albowiem dokonał ich zaboru, a następnie rozporządził nimi jak własnymi, sprzedał przypadkowym osobom.

Sąd zakwalifikował przedmiotowe czyny, przypisane oskarżonemu (z pkt. 1-6), jako ciąg przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 k.k., bowiem popełnione zostały przez oskarżonego w krótkich odstępach czasu oraz z wykorzystaniem takiej samej sposobności.

Ponadto, w ocenie Sądu, koniecznym było dokonanie modyfikacji w zakresie wszystkich czynów 1-6 odnośnie daty ich popełnienia poprzez dodanie słów „w nieustalonym dniu w okresie” oraz wskazania, że stanowią formę stadialną dokonania. Dodatkowo w zakresie czynu 2 należało zmienić wartość szkody K. H. na 5.380 złotych (kwota wynika z przedłożonego spisu narzędzi), w zakresie czynu 3 należało wyeliminować zabór drabiny aluminiowej i ustalić wartość szkody na 150 złotych (pokrzywdzona zeznała w toku rozprawy głównej, że drabina została odnaleziona).

Oskarżony **J. K.** w przypadku zarzucanych mu czynów w punktach od 1 do 6 również działał w warunkach recydywy specjalnej zwykłej (art. 64 § 1 k.k.).

Rozważania dotyczące orzeczonych kar.

Mając powyższe na uwadze, Sąd wymierzył na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 283 k.k. w zw. z art. 37a k.k. oskarżonym **A. L. i E. R.** kary po 1 roku i 6 miesiącach ograniczenia wolności, połączone z wykonywaniem nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym za przypisany im czyn popełniony wspólnie i w porozumieniu z **J. K.**, a **J. K.** na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 283 k.k. za ten czyn wymierzył karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

W zakresie czynów zarzucanych tylko **J. K.** Sąd, na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu za zarzucane mu w punktach od 1 do 6 czyny jedną karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Wymierzając oskarżonemu karę za czyny opisane w punktach 1-6 aktu oskarżenia Sąd miał obowiązek uwzględnić nakaz z art. 91 § 1 k.k. Zgodnie z treścią tego przepisu, jeżeli sprawca popełnia w krótkich odstępach dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw, sąd orzeka jedną karę określoną w przepisie stanowiącym podstawę jej wymiaru dla każdego z tych przestępstw, w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę.

Mając na uwadze treść normy art. 91 § 1 k.k., tj. popełnienie przez oskarżonego **J. K.** w krótkich odstępach czasu z wykorzystaniem takiej samej sposobności, sześciu czynów o tożsamej kwalifikacji (art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.), Sąd zakwalifikował przypisane oskarżonemu występki jako ciąg przestępstw i wymierzył za nie jedną karę.

Sąd wymierzając oskarżonemu kary kierował się przy tym dyrektywami zawartymi w art. 53 k.k.

Jako okoliczność obciążającą przy wymiarze kary wobec wszystkich oskarżonych **J. K.**, **A. L. i E. R.** przyjęto przede wszystkim fakt, iż oskarżeni byli dotychczas wielokrotnie karani, w tym również za przestępstwa przeciwko mieniu. Ponadto **J. K.** przedmiotowych występków dopuścił się działając w warunkach powrotu do przestępstwa w rozumieniu art. 64 § 1 k.k. (recydywy specjalnej zwykłej).

Okoliczność dokonania zarzucanych oskarżonym czynów w warunkach, kiedy byli oni już wielokrotnie skazywani przez sąd, świadczy o ich nieumiejętności korzystania z doświadczonych kar i negatywnej prognozie kryminologicznej. Pomimo kolejnych wyroków skazujących i spraw karnych, nie zmienili oni swojego trybu życia wykazując lekceważenie norm prawnych i społecznych.

Nie bez znaczenia pozostaje także znaczny stopień społecznej szkodliwości przypisanych oskarżonym czynów, wyrażający się w dobru prawnym chronionym przez przepis art. 279 § 1 k.k., a naruszonym przez oskarżonych, którym jest mienie. W przypadku **J. K.** to także znaczny rozmiar szkód wyrządzonych pokrzywdzonym, na który składa się nie tylko wartość skradzionego mienia, ale także zakres dokonanych przez **J. K.** uszkodzeń zabezpieczeń piwnic lub altanek, do których się włamywał.

Sąd miał na uwadze również to, że motywacja oskarżonych sprowadzała się do motywacji czysto majątkowej, przejawiającej się zaborem przedmiotów pozostawionych przez pokrzywdzonych w kontenerach socjalnych, na terenie budowy, w swoich piwnicach lub altankach. Motywacja ta nie jest motywacją tego rodzaju, która mogłaby, zdaniem Sądu, stanowić jakiegokolwiek uzasadnienie dla działania oskarżonych.

Sąd miał na uwadze także znaczny stopień winy oskarżonych, którzy przedmiotowych występków dopuścili się umyślnie, w zamiarze bezpośrednim kierunkowym, a **J. K.** kilkakrotnie powtarzając swoje przestępcze zachowania.

Żaś jako okoliczność łagodzącą Sąd uwzględnił to, że z opinii sądowno-psychiatrycznej wynika, iż biegli rozpoznali u **J. K.** zaburzenia adaptacyjne w wywiadzie oraz co najmniej picie szkodliwie alkoholu, a u **A. L.** uzależnienie od alkoholu i hazardu. Niemniej jednak okoliczność ta, choć wpłynęła łagodząco na wymiar orzeczonych kar, nie jest

usprawiedliwieniem dla przestępczej działalności oskarżonych. Za okoliczność łagodzącą Sąd uznał wobec A. L. i E. R. ich przyznanie się do winy oraz skruchę wyrażoną przez A. L..

W przekonaniu Sądu orzeczone wobec oskarżonych A. L. i E. R. kary ograniczenia wolności oraz wobec J. K. kary pozbawienia wolności są karami adekwatnymi do stopnia społecznej szkodliwości przypisanych oskarżonym czynów, zaś ich dolegliwość nie przekracza stopnia zawinienia oskarżonych. Jednocześnie kary te spełnią swe cele w zakresie prewencji generalnej i indywidualnej, a także będą właściwie kształtować świadomość prawną społeczeństwa.

Wymierzając zaś oskarżonemu **J. K.** karę łączną, Sąd uczynił to na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k., art. 86 § 1 k.k. i art. 91 § 2 k.k.

W myśl powołanego przepisu art. 85 § 1 k.k., jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną. Z kolei z art. 91 § 2 k.k. wynika, że jeżeli sprawca w warunkach określonych w art. 85 k.k. popełnia dwa lub więcej ciągów przestępstw określonych w § 1 tego przepisu lub ciąg przestępstw oraz inne przestępstwo, sąd orzeka karę łączną, stosując odpowiednio przepisy tego rozdziału.

W sytuacji określonej w art. 91 § 2 k.k. sąd wymierza zatem karę łączną – nie w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, z uwzględnieniem górnych granic poszczególnych rodzajów kar wskazanych w art. 86 § 1 k.k., lecz – w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za ciąg przestępstw lub za jednostkowe czyny, w zależności od tego, która z nich jest surowsza, do sumy orzeczonych w danym postępowaniu kar za ów ciąg lub ciągi przestępstw i za czyny jednostkowe, oczywiście z uwzględnieniem górnych granic poszczególnych rodzajów kar (wyrok Sądu Najwyższego z dnia (...) lutego 2010 roku, IV KK 397/09, OSNwSK 2010, nr 1, poz. 441).

Sąd Najwyższy wielokrotnie już wskazywał na potrzebę badania związku podmiotowego i przedmiotowego pomiędzy zbiegającymi się czynami jako na okoliczność decydującą w poważnej mierze o zastosowaniu zasady absorpcji przy wymiarze kary łącznej (wyrok Sądu Najwyższego z dnia (...) października 1983 r., OSNKW 1984, nr 5-6, poz. 65; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 1986 r., OSNKW 1976, nr 10-11, poz. 128). Podobne stanowisko prezentują sądy apelacyjne (tak Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia (...) marca 2001, sygn. II AKa 59/01, Prok.i Pr. 2002/3/21, Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z dnia 28 czerwca 2002, sygn. II AKa 138/02, KZS 2002/7-8/41 oraz Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 9 maja 2001, sygn. II AKa 63/01, Prok.i Pr. 2002/7-8/20).

Nadto słusznie rozstrzygnął Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 9 maja 2001, sygn. II AKa 63/01, opubl. w Prok.i Pr. 2002/7-8/20, że zastosowanie zasady absorpcji, asperacji czy kumulacji przy orzekaniu tak kary łącznej, jak i wydawaniu wyroku łącznego uwarunkowane jest nie tylko relacjami zachodzącymi pomiędzy osądzonymi czynami, czyli bliskością związku przedmiotowo-podmiotowego, ale także tym, w jakich odstępach czasu zostały one popełnione. W konsekwencji Sąd Apelacyjny zauważa, że im bliższe są te relacje, tym bardziej wyrok łączny powinien być zbliżony do dopuszczalnego minimum, uwarunkowanego wysokością kar orzeczonych za przestępstwa, objęte tym wyrokiem.

Zasadę absorpcji stosuje się więc, gdy przestępstwa wskazują na bliską więź przedmiotową i podmiotową, są jednorodnej i popełnione zostały w bliskim związku czasowym i miejscowym, stanowiąc blisko powiązany zespół zachowań sprawcy, mimo godzenia w różne dobra osobiste.

Dokonując rozważań w zakresie orzeczenia kary łącznej pozbawienia wolności Sąd ocenił, w stosunku do oskarżonego **J. K.** bardzo bliski związek przedmiotowo – podmiotowy między popełnionymi przezeń czynami, okoliczność godzenia w to samo dobro chronione prawem (mienie), skumulowane działania oskarżonego, ale także jego uprzednią, wielokrotną karalność.

Biorąc wszystkie te elementy pod uwagę, Sąd orzekł wobec oskarżonego karę łączną pozbawienia wolności w wysokości 2 lat i 6 miesięcy, a więc na zasadzie absorpcji.

Pozostałe rozstrzygnięcia Sądu.

Realizując ustawowe dyrektywy w oparciu o przepisy art. 63 § 1 k.k. Sąd zaliczył oskarżonym na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności i ograniczenia wolności okresy rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie, tj.:

1. **J. K.** okres od dnia (...) marca 2016 roku godz. 21:30 do dnia 01 kwietnia 2016 roku godz. 13:00,
2. **A. L.** okres od dnia (...) marca 2016 roku godz. 21:30 do dnia 01 kwietnia 2016 roku godz. 12:30,
3. **E. R.** okres od dnia (...) marca 2016 roku godz. 21:30 do dnia 01 kwietnia 2016 roku godz. 11:40.

Naprawienie szkody wyrządzonej pokrzywdzonym przestępstwem lub zadośćuczynienie za wyrządzoną im krzywdę należy obecnie do podstawowych zadań prawa karnego. Sąd uznając winę oskarżonego **J. K.** w zakresie czynów od 1 do 6 i skazując go za przypisane mu czyny w świetle art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonych: A. M. kwoty 150 złotych, M. L. kwoty 300 złotych, E. M. kwoty 150 złotych, R. K. kwoty 1.200 złotych, D. S. kwoty 1 500 złotych. Sąd uznał orzeczenie tego środka kompensacyjnego za konieczny do osiągnięcia celów kary.

W zakresie naprawienia szkody w wysokości 5.830 złotych na rzecz K. H. stwierdzić należy, że pokrzywdzony zmarł (k. 701), a nie ujawniono jego następców prawnych. W zakresie naprawienia szkody wobec A. D. to zgodnie z jego zeznaniami otrzymał on odszkodowanie w nieustalonej wysokości, a wobec M. P. to zgodnie z jego zeznaniami otrzymał on odszkodowanie w całości.

W zakresie rozstrzygnięcia o dowodach rzeczowych, Sąd orzekł na podstawie art. 231 § 1 k.p.k. o umieszczeniu w depozycie sądowym kłódki ze skoblem, opisanej w wykazie dowodów k. 267 pod poz. 1 z uwagi na powstanie wątpliwości, komu należało wydać zatrzymaną kłódkę. Została ona odnaleziona w trakcie oględzin piwnic nr 37, 42, (...), 35, 15, lecz nie został wskazany jej właściciel (k. 125).

Z uwagi na fakt, że oskarżeni korzystali w toku postępowania karnego z pomocy obrońców wyznaczonych z urzędu, których wynagrodzenie z tytułu udzielanej pomocy prawnej nie zostało w całości ani w części uiszczone, Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. O. kwotę 1 176 zł plus VAT tytułem obrony A. L., na rzecz adw. K. P. (2) kwotę 1 092 zł plus VAT tytułem obrony J. K., a na rzecz adw. M. R. kwotę 420 zł plus VAT tytułem obrony E. R..

O wynagrodzeniu obrońców z urzędu orzeczono na podstawie art. 29 ust. 1 Prawa o adwokaturze, wysokość ustalając w oparciu o § 17 ust. 2 pkt 3, § 20 i § 4 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu uwzględniając uczestniczenie obrońcy A. L. - adw. M. O. na 10 terminach rozprawy głównej i J. K. adw. K. P. (2) na 9 terminach rozprawy głównej, a E. R. adw. M. R. na 1 terminie rozprawy głównej.

W części umarzającej postępowanie, Sąd ustalił, że zgodnie z dyspozycją art. 119 § 2 pkt 1 k.p.w., koszty postępowania w tej części ponosi Skarb Państwa.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. Sąd zwolnił oskarżonych od obowiązku uiszczenia kosztów sądowych w części, w której nastąpiło skazanie, przejmując je na rachunek Skarbu Państwa uznając, że ich uiszczenie byłoby dla oskarżonych zbyt uciążliwe, zwłaszcza w sytuacji, gdy J. K. i E. R. są bezrobotni, a A. L. ma na utrzymaniu dziecko, nadto orzeczono wobec J. K. bezwzględną karę pozbawienia wolności oraz w świetle orzeczenia obowiązku naprawienia szkody, którego spełnienie jest ważniejsze, zdaniem Sądu, niż pokrywanie kosztów postępowania karnego.